Temps Ordinari - Vint-i-unè diumenge

Per Administrador el dg., 24/08/2014 - 09:00

Is 22, 19-23
Rm 11, 33-36
Mt 16, 13-20

1- Jesús, a l'evangeli, ens fa una pregunta ***: "I vosaltres, qui dieu que sóc?"*** És una pregunta personal i intransferible. Per tant, no podem respondre pel que diu la gent o per allò que m'han ensenyat. Se'm demana què és allò que jo crec realment. Qui és Jesús, per a mi? Únicament és un personatge admirable que va viure fa dos mil anys? O és de veritat aquella llum i aquella força que dóna sentit i coherència a tota la meva vida? És a dir, aquell que m'impulsa a aixecar-me quan em sento fracassat i desanimat; aquell que em retorna l'esperança després de cada decepció; aquell que em dóna la certesa que estimar és la millor manera de passar per la vida… Crec en un Jesús viu o en un mort i inoperant? M'influencia de veritat? És una qüestió essencial per a un creient. Tinguem present, però, que la resposta a la pregunta que ens fa Jesús no han de ser les nostres paraules sinó, sobretot, la nostra vida. És la nostra vida allò que mostra l'autenticitat de la nostra resposta. Estic demostrant, amb el meu estil de viure, que Jesús és realment, per a mi, un Esperit que porto dins i que m'impulsa a viure estimant i fent el bé? Fixem-nos que no es tracta "d'imitar" Jesús, des de fora. Ser cristià és prendre consciència que, des del baptisme, portem dins l'Esperit de Jesús ressuscitat, i també deixar-nos guiar internament per Ell. Es tracta de ser un nou Jesús, però "encarnat" amb els trets únics i irrepetibles de la meva personalitat, diferent de la de qualsevol altre creient. Sóc, de veritat, un nou Jesús que deixo un rastre personal de la bondat de Déu pertot arreu on vaig passant? *2- Hi ha una altra qüestió important en aquest evangeli. Pere afirma:* ***"Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu".*** *I Jesús li diu que és sortós perquè:* ***"Això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel".*** És essencial que ens adonem que l'elogi de Jesús no ve motivat perquè la resposta de Pere sigui encertada, sinó perquè ha estat capaç d'escoltar la inspiració de Déu. Sense aquesta llum que ve de dalt, difícilment arribarem a un coneixement profund de Jesús. I sense aquest coneixement, la nostra fe no tindrà consistència. Estem atents a les inspiracions de Déu ? Mai exhaurirem el coneixement de Jesús. Cada vegada que sincerament em pregunto qui és Jesús, puc descobrir aspectes nous que abans ignorava. Perquè ell se'ns va revelant progressivament. I no oblidem que, com més coneixement tinc de Jesús, més sentit trobo a la meva fe i a tota la meva vida. *3- Recordem, finalment, aquelles paraules de Jesús :* ***Jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església i les portes del Reialme de la Mort no hi podran resistir".*** És una afirmació solemne i, al mateix temps, sorprenent que fa Jesús. Dic sorprenent perquè. D'una banda, assegura amb fermesa que l'Església romandrà per sempre i, d'altra banda, l'edifica sobre un home: Pere. Pere era un home de bona voluntat, però que va fallar moltes vegades. I és que, a ser deixeble de Jesús, no se n'aprèn en un dia: és un procés llarg, molt llarg, que dura tota la vida. Això ens ha de fer comprendre per què l'Església –que com tots els qui creiem en Jesucrist- és plena de defectes: des del Papa fins a l'últim cristià. L'Església no esta formada per un conjunt d'homes i dones perfectes. Aquesta mena d'homes i dones no existeix. L'Església està constituïda per homes i dones pecadors. Però això sí, que reconeixen amb humilitat els seus defectes i, amb l'ajut del Senyor, s'esforcen per anar-los superant**,** per intentar ser fidels a Jesucrist, enmig de les seves inevitables infidelitats. Voler considerar l'Església d'una altra manera és no haver entès l'evangeli. No obstant això, l'Església ha arribat fins aquí i seguirà endavant perquè porta dins la força de l'Esperit de Déu, que és indestructible. La força ve de Déu, no dels homes. La veritable Roca és Jesús, no Pere. Per això, també hi ha sempre –sempre!- en totes les èpoques i en tots els nivells, homes i dones honestos, fidels, sants de veritat. No ho oblidem això. Són el signe de la presència de l'Esperit en l'Església. Alegrem-nos-en i esforcem-nos per ser una persona d'aquesta MENA. És el millor testimoni que podem donar en aquesta època tan materialista, tan poc fraternal i tan desil·lusionada. Reflexionem-hi. *Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*